

Ο θάνατος ενός Ιερέα (π. Μιχαήλ Καλλονάς εκ

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Τα Μ.Μ.Ε. μας πληροφορούν καθημερινά σχεδόν για αιφνίδιους θανάτους από ατυχήματα. Εκείνη όμως η είδηση για το εργατικό ατύχημα του ιερέα της αγίας Βαρβάρας, π. Μιχαήλ Καλλονά, είχε μιαν άλλη διάσταση. Μιλούσε για το θάνατο ενός ιερέα!

Ο συγκεκριμένος κληρικός, κάτοικος Λυθροδόντα, δεν ήταν από τους άγνωστους και «αθόρυβους». Ο ζήλος του για κατήχηση, η εργατικότητά του, το αεικίνητο του χαρακτήρα του τον καθιστούσαν γνωστό σ' όλη την περιοχή και όχι μόνο.

Η κηδεία του, την Πέμπτη, 30 Μαΐου 2013, μαρτυρούσε την ποιμαντική του διάσταση. Τέσσερις επίσκοποι, γύρω στους εκατόν ιερείς, πάρα πάρα πολύς κόσμος. Η μεγάλη εκκλησία του αγίου Θεράποντος στο Λυθροδόντα φάνηκε μικρή για τέτοιο κόσμο. Οι πολλοί και ποικίλοι από πλευράς περιεχομένου επικήδριοι λόγοι παρουσίαζαν το έργο και την προσωπικότητα του π. Μιχαήλ Καλλονά από διάφορες σκοπιές. Όλες, βέβαια, έδειχναν ότι ήταν άνθρωπος και ιερέας του Θεού του Υψίστου.

Τα πνευματικά του παιδιά μαρτυρούσαν το ήθος του, το ποιμαντικό του έργο, τον ένθεο ζήλο του, την καλή του διακονία. Τώρα, πιο πολύ αυτοί, μαρτυρούν την

πνευματική ορφάνια που έφερε στις καρδιές τους η αναχώρηση στους ουρανούς του πνευματικού τους πατέρα. Γιατί δεν θα έχουν πια τη δυνατότητα να εναποθέτουν με άνεση τον εαυτό τους, να αισθάνονται την αγάπη του ανθρώπου που τους γέννησε πνευματικά και τους δίδαξε στην πράξη την πνευματική ζωή. Όσοι είχαν ή έχουν πνευματικό πατέρα αντί εξομολόγου – ιερέα, μπορούν να καταλάβουν τη διαφορά...

Ο θάνατος ενός ιερέα δεν επηρεάζει μόνο τη βιολογική του οικογένεια, τους συγγενείς του, αλλά και τη μεγάλη πνευματική οικογένεια, την Εκκλησία. Διασαλεύεται η αρμονία, υπάρχει κενό, δημιουργούνται προβλήματα.

Ωστόσο, ο θάνατος ενός ιερέα παίρνει μian άλλη διάσταση, αφού ο Θεός που υπηρετούσε είναι όχι νεκρών αλλά «Θεός ζώντων». Μεταβαίνοντας από το επίγειο στο ουράνιο θυσιαστήριο και συλλειτουργώντας με το Μέγα Αρχιερέα Χριστό, γίνεται δυνατός πρεσβευτής υπέρ όλου του κόσμου και πιο πολύ για τα κατά σάρκα και κατά πνεύμα τέκνα του.

Ο θάνατός του δεν είναι το τέρμα της διακονίας του. Ως ιερέας είχε διάφορους τρόπους ποιμαντικής διακονίας, ανάλογα με τα χαρίσματα και τις δυνατότητές του, τον τόπο που ζούσε, τους ανθρώπους που διακονούσε. Η αναχώρησή του από αυτό τον κόσμο, αναπόφευκτα, διαφοροποιεί το έργο του. Δεν μπορεί πια να διδάξει, να συμβουλέψει, να καθοδηγήσει, να τελέσει μυστήρια, να προϊστάται της κοινότητάς του. Μπορεί όμως να κάνει το ουσιαστικό και κύριο έργο της προσευχής. Ένα έργο που δεν φαίνεται κι ούτε δημοσιοποιείται αλλά έχει τη δύναμη, σύμφωνα με την παράδοσή μας, «να μετακινεί βουνά». Κι είναι τόσα πολλά τα βουνά που μας πλακώνουν: των παθών, των θλίψεων, των προβλημάτων. Έτσι, η προσευχή του ιερέα, ως πατέρα, γίνεται ουσιαστική βοήθεια, είτε σ' αυτή είτε στην άλλη ζωή ευρισκομένου.

Αν «ο θάνατος του ιερέα είναι προαγωγή», κατά το Ρουμάνο συγγραφέα π. Βιργίλιο Γεωργίου, τότε η «προαγωγή» του επηρεάζει τον κόσμο. Αθόρυβα, μυστικά και δυναμικά, ο θάνατος ενός ιερέα – μαζί με τον ανθρώπινο πόνο – γίνεται ευλογία, καθώς μας παραπέμπει στη βεβαιότητα της συνέχειας και μας δείχνει τη μέλλουσα Πατρίδα προς την οποία κατευθυνόμαστε όλοι. Μακάρι όλοι να ζήσουμε την αιώνια χαρά της!